

Arrest

nr. 100 865 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. NGENZEBUKORO, die loco advocaat J.-P. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 26 november 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van gemengd Arabisch/Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal-Irak). U zou sinds 2005 in de zaak van uw vader hebben gewerkt, een garage. Een Turks bedrijf, werkzaam op de Amerikaanse basis in Mosul, zou

twee vrachtwagens van uw vader hebben gehuurd. Op 22 januari 2006 zouden uw vader en uw oom F.(...) zijn vermoord door onbekenden. Uw oom A.(...), die eveneens aanwezig was tijdens het incident, zou gewond zijn geraakt. Hierna zou u zijn bedreigd dat u de zaak niet opnieuw mocht openen, zo niet zou ook u worden gedood. Van 2006 tot begin 2008 zou de zaak gesloten zijn gebleven. Omdat u echter kampte met geldgebrek en niemand de zaak wou overnemen daar men wist dat dit niet was toegelaten door deze onbekenden, besloten u en uw oom S.(...) de zaak toch opnieuw te openen. In april 2008 zou ook uw oom S.(...) zijn gedood. U zou na de dood van uw oom S.(...) nergens nog werk hebben gevonden daar iedereen wist dat u werd bedreigd en dat uw vader en ooms werden gedood. In augustus 2009 zou u kennis hebben gemaakt met een man van het Al Khawafal-bedrijf in Mosul, dat gevestigd was op de Taji-basis. U zou hem om werk hebben gevraagd omdat u wist dat de Amerikanen op de Taji-basis u wél konden beschermen. U zou er tot 30 juni 2010 hebben gewerkt en zou in deze periode slechts tweemaal naar huis zijn gegaan. In juni 2010 werd het contract stopgezet met het Khawafal-bedrijf en bleef u met dagcontracten op de Taji-basis werken voor het bedrijf 'RMS' en Iraq 'Al Muwahadad'. Vervolgens zou u een dreigbrief hebben ontvangen waarin gesteld werd dat u zou worden gedood omwille van uw werk voor de Amerikanen. Uw moeder zou deze dreigbrief echter hebben verscheurd. U zou daarop naar Syrië en Turkije zijn gevlucht, maar werd telkens naar Irak teruggestuurd. In maart 2010 zou u er uiteindelijk in zijn geslaagd Turkije te verlaten en naar Europa te vertrekken. U zou op 27 oktober 2011 in België zijn aangekomen en een asielaanvraag hebben ingediend.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van een dreigbrief, twee kopieën van legerbadges, een kopie van de overlijdensakte van uw oom S.(...) en een gelegaliseerd kopie van het politieonderzoek n.a.v. de dood van uw vader en uw oom F.(...).

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Er kunnen namelijk grote vraagtekens worden geplaatst bij de gang van zaken zoals deze door u werd geschetst, vertrekkende bij de dood van uw vader en uw oom in 2006. Zo stelt u dat u uw oom en uw vader werden gedood omwille van de werkzaamheden die zij verrichtten voor de Amerikanen. U zou aan de dood zijn ontsnapt daar u op dat gegeven moment niet in de zaak aanwezig was (CGVS I, pg.8). Hierna zou u door dezelfde terreurorganisatie die de moorden had gepleegd telefonisch zijn bedreigd dat u hetzelfde lot zou wachten moest u de zaak heropenen (CGVS II, pg.2). U verklaarde gedurende twee jaar een geïsoleerd leven te hebben geleid uit angst voor hen. U zou niet buiten uw wijk zijn gegaan en zou zelfs naar een andere straat zijn verhuisd zodat u door hen niet zou worden opgemerkt (CGVS II, pg.2). In de gegeven context zoals u deze schetst, namelijk de moord op uw vader en uw oom F.(...) en de poging tot moord op uw oom A.(...) (CGVS I, pg.8), de doodsb bedreigingen, de verandering van adres en het geïsoleerd leven dat u leidde uit angst voor deze terreurorganisatie (CGVS II, pg.2), valt het dan ook moeilijk te begrijpen dat u - volledig ingaand tegen de eisen van uw belagers - besloot toch dezelfde zaak op dezelfde plaats met dezelfde activiteiten te heropenen (CGVS II, pg.3). Uw verklaring dat dit uw werk was en dat u niets anders vanaf het begin kon leren, kan moeilijk worden gezien als overtuigend in het licht van de gebeurtenissen die u reeds te beurt zouden zijn gevallen en die u toch twee jaar lang weerhielden om ook maar in de openbaarheid te treden.

Opvallend genoeg zou u, die werd bedreigd door de terreurorganisatie, opnieuw de dans zijn ontsprongen toen de terreurorganisatie besloot toe te slaan. Zo werd opnieuw in uw aanwezigheid, ditmaal uw oom S.(...) die mee de zaak had heropend gedood (CGVS I, pg.8). Het lijkt erop alsof de ouders het niet echt op u hadden gemunt maar wel op uw familie. Opvallend genoeg zijn uw verklaringen mbt. de gebeurtenissen die volgden op zijn dood tijdens het tweede gehoor verschillend van die tijdens het eerste gehoor. Zo legde u een volledig dossier voor betreffende het onderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van de moord op uw vader en uw oom F.(...) (CGVS I, pg.10). Van uw oom S.(...) legde u echter slechts een overlijdensakte voor (CGVS I, pg.10). U gevraagd of er geen zaak werd geopend naar aanleiding van de moord op uw oom S.(...) verklaart u in het eerste gehoor dat men niet naar het politiebureau is geweest daar uw familie na de dood van uw vader en oom zeer bang was (CGVS I, pg.10). In het tweede gehoor verklaart u echter dat er eveneens een onderzoek werd geopend n.a.v. de moord op uw oom, daar dit steeds gebeurt wanneer een persoon wordt gedood (CGVS II, pg.3). U verklaart zelfs dat uw grootmoeder het onderzoek dat werd opgestart door het Al Mitaq-politiekantoor verder opvolgde (CGVS II, pg.3).

Vervolgens legt u verschillende verklaringen af met betrekking tot de periode die aan uw vertrek voorafging. Zo geeft u tijdens het eerste gehoor aan dat u van 5 augustus 2009 tot 30 juni 2010 op de Taji-basis heeft gewerkt onder een vast contract en daarna gedurende twee maanden door middel van dagcontracten op de basis bleef tot eind augustus-begin september 2010 (CGVS I, pg.7). U stelt een tweede maal duidelijk in september de basis te hebben verlaten (CGVS I, pg.7). In het tweede gehoor stelt u nog tot november in de basis te hebben gebleven (CGVS II, pg.6,7). Gezien u zich tweemaal verschillend heeft uitgelaten met betrekking tot uw verblijfplaats net voor uw vertrek uit Irak en de duur van uw tewerkstelling op de Taji-basis, doet dit andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u niet alleen verschillende versies geeft in het eerste en het tweede gehoor, maar bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelfs tijdens het eerste gehoor de chronologie van de gebeurtenissen niet wist te bewaren. Zo stelt u tijdens het eerste gehoor - waar u uit ging van het vertrekpunt dat u eind augustus-begin september de basis al had verlaten (CGVS I, pg.7) - in eerste instantie dat u in november of december naar Turkije ging en begin 2011 naar Syrië zou zijn gegaan (CGVS I, pg.3). U stelt eveneens in eerste instantie een eerste dreigbrief te hebben ontvangen begin december 2010 en u zou vijftien dagen na het ontvangen van de dreigbrief naar Turkije zijn gegaan, medio december dus (CGVS I, pg.10). Verder in uw verklaringen stelt u echter dat u de eerste dreigbrief heeft ontvangen in augustus, september of oktober 2010 (CGVS I, pg.11) en dat u in oktober 2010 naar Syrië bent gegaan (CGVS I, pg.10). U vertelt verder in december 2010 naar Turkije te zijn gegaan, waar u ongeveer anderhalve maand zou hebben verbleven alvorens u werd gearresteerd en teruggeleid naar Irak. U zou daarna nog een maand in Irak hebben verbleven alvorens Irak in maart 2011 opnieuw te verlaten (CGVS I, pg.11). In de maand dat u in Irak verbleef, zou u overigens opnieuw telefonisch zijn bedreigd (CGVS I, pg.11).

In het tweede gehoor - waar u uit ging van het vertrekpunt dat u pas in november de Taji-basis verliet - geeft u volgende voorstelling van de feiten: u stelt dat u op de basis aanwezig was toen uw moeder de eerste dreigbrief van de terreurorganisatie bij haar thuis had ontvangen 'ergens tussen augustus en oktober 2010' (CGVS II, pg.5). Uw moeder zou u echter niet op de hoogte hebben gesteld van deze dreigbrief (CGVS II, pg.5). U zou aldus naar Syrië zijn gegaan in oktober zonder weet te hebben van het bestaan van deze brief (CGVS II, pg.5). Opmerkelijk genoeg zou u na uw kort verblijf in Syrië terug zijn gegaan naar het huis van uw moeder waar u twee dagen zou hebben verbleven zonder dat uw moeder u op de hoogte zou hebben gesteld van deze dreigbrief (CGVS II, pg.6). Uw moeder zou u evenmin hebben trachten te verhinderen om uw verlof in november thuis door te brengen niettegenstaande u er - althans volgens de dreigbrief - gevaar liep (CGVS II, pg.6). Gezien de inhoud van de dreigbrief, met name dat men u zou vermoorden voorafgaand door eerdere bedreigingen en wetende dat de dreigbrief bij uw thuis was achtergelaten wat erop wijst dat uw adres gekend was en zij u viseerden (CGVS II, pg.5), kan moeilijk worden geloofd dat uw moeder u niet eerder zou hebben ingelicht over het bestaan van deze brief en de gevaren die u liep door thuis te verblijven. De manier waarop u de zaken schetst is weinig aannemelijk te noemen. U stelde vervolgens in december 2010 naar Turkije te zijn gevlucht (CGVS II, pg.6). U zou twee maanden à twee en een half maanden in Turkije hebben verbleven en zou vervolgens zijn gearresteerd door de Turkse autoriteiten en zijn teruggeleid naar Irak (CGVS, pg.6). In Irak zou u hooguit drie dagen hebben verbleven alvorens opnieuw naar Turkije te vertrekken (CGVS II, pg.7). U zou vanaf het moment dat u voor de Amerikanen werkte op de Taji-basis tot uw vertrek uit Irak in maart 2011 enkel één dreigbrief hebben ontvangen en niet telefonisch zijn bedreigd (CGVS II, pg.7).

De chronologie van de feiten is dusdanig verschillend tussen uw verklaringen in kader van het eerste gehoor en deze naar aanleiding van het tweede gehoor op het CGVS dat de waarachtigheid ervan volledig wordt ondermijnd.

Tenslotte is het opvallend dat de terreurorganisatie op 2 juni 2011 bij uw moeder thuis een dreigbrief achterliet met de eis dat u op 5 juni 10.000 dollar aan hen diende te overhandigen, maar er totaal geen consequenties zijn gevolgd toen bleek dat u deze eis niet heeft ingewilligd (CGVS II, pg.8).

Bovenstaande opmerkingen maken dat u w relaas geloofwaardigheid mist en dat u het niet aannemelijk kunt maken te worden gevisieerd omwille van uw werk voor de Amerikanen. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder en een kopie van de identiteitskaart van uw vader geven uw identiteit en afkomst aan. Elementen die niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De gelegaliseerde kopie van het politieonderzoek n.a.v. de dood van uw vader en uw oom F.(...) tonen de moord (door een vuurwapen) op beider aan in 2006, evenals de overlijdensakte van uw oom S.(...), maar geeft geen enkel begin van bewijs aangaande de redenen die hieraan ten grondslag liggen en bevestigen evenmin

dat u om een gelijkaardige reden zou worden vervolgd. De dreigbrief betreft een eenvoudig stuk geschreven tekst zonder handtekening en/of stempel en kan aldus door één ieder, eender waar of wanneer, worden opgemaakt. De herkomst hiervan kan onmogelijk worden nagegaan. De badges van de legerkazerne duiden enkel uw werkzaamheden aan maar tonen niet aan dat u om deze reden problemen zou hebben gekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens stelt verzoeker een *"manifeste vergissing in appreciatie"* vast. Na een theoretisch betoog over voornoemde wet van 29 juli 1991, meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet conform is aan de werkelijkheid. Verzoeker zet vervolgens uiteen dat hij verklaarde over de Iraakse nationaliteit te beschikken, dat hij problemen en bedreigingen heeft gekregen in zijn land van oorsprong en dat hij geen specifieke bescherming kon krijgen. Verzoeker vervolgt dat hij op 27 oktober 2011 in België aankwam en op dezelfde dag asiel aanvraagde, dat hij ter staving van zijn asielaanvraag een dossier neerlegde met documenten en op 22 februari 2012 en 8 oktober 2012 werd verhoord met een negatieve beslissing als gevolg die werd *"genotificeerd"* op 27 november 2012. Vervolgens citeert verzoeker de Franstalige versie van paragraaf 199 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties van 1992 (UNHCR-proceduregids) waarin wordt gesteld dat, indien één interview niet volstaat om het asielaanvraag van een asielzoeker te kunnen inschatten, het nodig kan zijn een volgende interview af te nemen om schijnbare inconsistenties en tegenstrijdigheden uit te klaren en een uitleg te vinden voor misinterpretaties of het verzwijgen van feiten. Onwaarheden zijn, zo staat er verder aangegeven in het UNHCR-proceduregids, op zichzelf niet voldoende om een asielzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren en het is de verantwoordelijkheid van de onderzoeker om de verklaringen van de asielzoeker te bekijken in het licht van alle omstandigheden van de zaak. Volgens verzoeker dient de bestreden beslissing nietig te worden verklaard. Verzoeker meent dat in de huidige stand van het dossier niet kan worden aangetoond dat het ernstige en erge gevaar niet bestaat en dat de voorgelegde middelen ernstig zijn. De juridische kwalificatie van de commissaris-generaal is volgens verzoeker dus onterecht. De vordering komt als juist en gegrond voor en het middel is ernstig, zo besluit verzoeker.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, worden door de commissaris-generaal grote vraagtekens geplaatst bij de door verzoeker geschetste gang van zaken. Zo vindt de commissaris-generaal het vooreerst moeilijk te begrijpen dat in de omstandigheden die door verzoeker werden beschreven (de moord op een aantal familieleden, doodbedreigingen en verzoekers geïsoleerde leven en verandering van adres uit schrik voor de terreurorganisaties die hem bedreigden omwille van de zaak die hij uitbaatte), hij toch besloot dezelfde zaak op dezelfde plaats met dezelfde activiteit te heropenen. Verzoekers verklaring dat dit zijn werk was en hij niets anders kon, is volgens de commissaris-generaal niet overtuigend. Volgens de commissaris-generaal lijkt het erop dat, omdat verzoekers oom S., die mee de zaak heropende, in het bijzijn van verzoeker werd vermoord, de ouders het niet echt op verzoeker hadden gemunt maar wel op zijn familie. De commissaris-generaal wijst erop dat de verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede gehoor over de gebeurtenissen die volgden op de dood van zijn oom S. verschillend zijn van zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor. Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker een volledig dossier voorlegde betreffende het onderzoek dat werd gevoerd naar aanleiding van de moord op zijn vader en zijn oom F., terwijl hij van zijn oom S. slechts een overlijdensakte neerlegde en hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker verschillende verklaringen aflegde met betrekking tot de periode die aan zijn vertrek voorafging, met name over zijn verblijfplaats net voor zijn vertrek uit Irak en de duur van zijn tewerkstelling op de Taji-

basis, waardoor andermaal de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt ondermijnd. Ook wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoeker de chronologie van de gebeurtenissen aangaande zijn vertrek van Syrië naar Turkije en wanneer hij de eerste dreigbrief heeft ontvangen, door elkaar haalt en tijdens het tweede gehoor weer een andere voorstelling van de feiten geeft. Verder acht de commissaris-generaal het opvallend dat er niks is gebeurd toen verzoeker het door de terreurorganisatie geëiste losgeld niet betaalde. Omdat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist en hij niet aannemelijk kan maken te worden geveiseerd omwille van zijn werk voor de Amerikanen, kan hem de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat, gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit de stad Mosul, provincie Ninewa in Centraal-Irak, de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa dient te worden beoordeeld. Op grond van de rapporten van CEDOCA, informatie die terug te vinden is in het administratief dossier, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is, dat het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers is gedaald en dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt, waarbij het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grote bomaanslagen gepleegd in Ninewa en het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Ninewa leven verminderd. Ook het UNHCR stelde dat er een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen en dat daarentegen het aantal doelgerichte aanslagen stijgt. In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Het geweld is er niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Aldus is er volgens de commissaris-generaal actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat men louter door zijn aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het geven van een overzicht van het verloop van de asielpcedure en het herhalen van zijn eerdere verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij geheel in gebreke blijft.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR-proceduregids en hieruit citeert, merkt de Raad vooreerst op dat deze geen juridisch bindende kracht heeft en enkel geldt ten titel van aanbeveling (RvS 16 december 2009, nr. 5138 (c)). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk meerdere malen is verhoord om hoogte te krijgen van zijn relaas (stuk 4b, gehoorverslag CGVS 22 februari 2012 en stuk 4b, gehoorverslag CGVS 8 oktober 2012). Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met de aanbevelingen uit §199 van de UNHCR-proceduregids.

2.6. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). In zijn verzoekschrift beweert verzoeker weliswaar dat niet kan worden aangetoond dat het ernstige en erge gevaar niet bestaat, maar hij gaat voorbij aan het feit dat het aan hem is om een reëel risico aannemelijk te maken. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift ook maar één element aan te brengen dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zet en wijst op een eventueel reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker niets in tegen de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa. Uit het administratief dossier (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Actuele Veiligheidssituatie in Centraal Irak, Ninewa, 31 juli 2012) blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is, dat het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers is gedaald en dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt, waarbij het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld.

Het geweld is er niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig tot het besluit komen dat er in Centraal-Irak, provincie Ninewa geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN